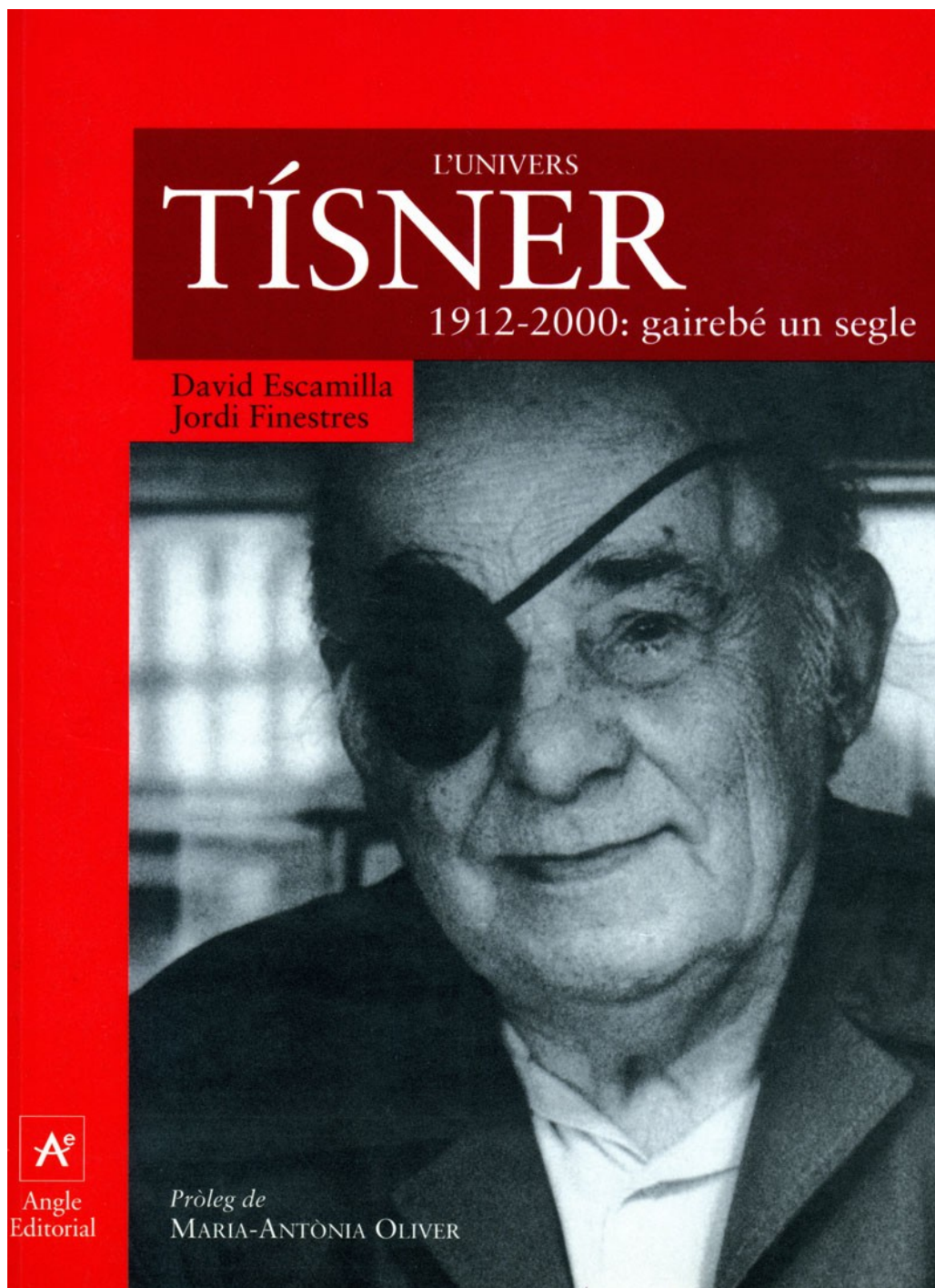

L'univers Tísner. 1912-2000: gairebé un segle

Jordi Finestres & David Escamilla

Amb *L'univers Tísner. 1912-2000: gairebé un segle*, David Escamilla i Jordi Finestres emprenen un apassionat viatge d'exploració per la vida i el mestratge intel·lectual d'AVEL·LÍ ARTÍS-GENER: un dels personatges més fascinants i complets que ha donat la Catalunya del segle XX. Els autors van tenir el goig de conèixer TÍSNER i de compartir amb ell hores d'entrevistes, a partir de les quals han pogut reconstruir, amb una visió global, l'obra i la figura de l'anomenat *llop de mar de les lletres catalanes*. La paraula i la memòria d'AVEL·LÍ ARTÍS-GENER són l'eina bàsica per endinsar-nos en un univers polièdric carregat de superlatius. *L'univers Tísner*.

Protagonistes del nostre temps ~ 2

ISBN 84-88811-65-9

9 788488 811653

Al Tísner no li hauria agradat gens el tòpic que em va venir al cap, i immediatament a la boca, l'altre dia, després d'aquella telefonada. El tòpic que se'm va acudir va ser: «la vida et dona sorpreses», i per acabar-ho d'arrodonir, vaig dir: «agradables». Estic segura que, aquest pic, el Tísner m'hauria perdonat, perquè la telefonada va ser una sorpresa agradable de veritat, encara que no va ser la vida, qui me la va donar, sinó en Jordi Finestres en nom seu i d'en David Escamilla. Estaven preparant, conjuntament, un llibre sobre l'Avel·lí Artís-Gener, el llibre que ara teniu a les mans. És un llibre, em va dir en Jordi, mig entrevista mig biografia: «jo li feia una entrevista llarga quan es va morir i en David havia estat treballant amb ell durant els dos anys en què va preparar el quart volum de *Viure i veure*». Tenien prou material, doncs, i sobretot, prou amor per aquell home engrescador que havia sabut esperonar diverses generacions per les coses que a ell l'il·lusionaven, per les coses en què creia, per tot el que ell estimava, i que eren l'amistat, la literatura, l'humor, el dibuix, un país lliure i sobirà, la intel·ligència, la gent, la llengua... i me'n deix un bon grapat.

En Tísner era un home polifacètic que sempre tenia algun fet per contar als amics, ja fos amb un dibuix o una pintura, amb un acudit, amb una novel·la o un conte, amb una definició de mots encreuats o amb un estirabot acabat d'inventar en el mateix moment. Però també era un home que, de tant en tant, s'enfadava i que molt sovint somiava despert. Perquè ell també s'engrescava amb les idees dels seus amics i acabava esdevenint un engrescador de les coses d'altri que li agradaven a ell. Era un peix que s'engrescava la cua. Un peix que de vegades es donava una bona patacada perquè, o els amics amb idees no eren tan amics com creia o les idees no eren tan bones com li havien semblat. Llavors et deia: «no hi ha res pitjor que un 'pendejo' amb idees». I continuava estimant els amics de veritat, entre els quals jo tenia l'honor i el plaer de contar-m'hi.

Quan es va morir vaig trobar que no se li feia el cas que es mereixia. No la gent, sinó les institucions. I vaig pensar en allò que en Jaume Fuster deia tan sovint, que som una cultura d'o-